

בריטניה: מה באמת קוראים האנגלים

ותמיד קרה אותם אסון נורא. הסיפור משובץ ברוחות, שדים, בתים מקוללים ווילונות מרשרשים בלילות. הכל ברצינות תהומית. במרכז העמוד מתנוססת תמונתם של אנג'לה ומאהבה ניג'ל סאבאג, ששד שחור חדר לחדרם בדיוק כששכבו במיטה. כותרת-המישנה היא אופיינית: לא רק מין וסיפור מרתק, אלא גם נופך דתי: "דמות שחורה וענקית ריחפה מעל ראשיהם. ניג'ל התחיל ללחוש מילות תפילה לאלוהים..."

שאר הסיפורים פחות מיסטיים. שני האחים בני 13 ו-15 שרכזו אורגיה משותפת עם קטינה, והגדישו את הסאה כששיתפו גם את שכנם המבוגר יותר. בעל צעיר, קווין ווסטווד, חנק את אשתו בגלל סצנות הקינאה שלה. היא אפילו אסרה עליו לשחק כדורגל, בטענה שנערות נועצות מבטים ברגליו! כנראה שתשופטים התחשבו במצוקתו. קווין קיבל 12 חודשים על תנאי.

בשאר העמודים ארבעה תיאורים מפורטים של מקרי אונס, והוקעה מתחסדת של נגר מובטל המתגלגל בכלא מכיוון שבעיניו "עבודה" היא מילה גסה.

כרגיל מגיש העיתון לקוראיו גם סיפור עסיסי על ביגמיה, החביבה מאוד על הקורא האנגלי. הפעם מדובר על מובטל בן 28, יפהפה קטן מאור בשם ג'ון מילס, שנתפס אחרי שהתחתן עם שלוש נשים שונות בעת ובעונה אחת. אשתו האחרונה, דבי פרייס, שגילתה את השערוריה חושפת מוטיבציה בלתי-שיגרית לנישואים. "שכבתי איתו רק פעם אחת לפני החתונה", מגלה דבי ל-20 מיליון קוראי הניוז אוף דה וורלד, "וזה היה נורא. הוא כל-כך שמן ומגושם הוא פשוט לא מסוגל לעשות שום דבר במיטה". ג'ון הצליח לשכנע את דבי להינשא לו בנימוק מיוחד במינו. הוא סיפר לה שהוא התקשר בחלומו עם אביה המת, והאב ציווה עליה להינשא לו, לג'ון.

זה מזונם הרוחני, לעיתים היחיד, של מיליוני אנגלים. גם העיתונים היומיים שלהם, סאן או דילי מירור, אינם שונים מהותית מהניוז אוף דה וורלד. משקיפים הטוענים שהחלק הפוליטי הוא דווקא הגרוע ביותר, יכולים להצביע על הכותרת העוסקת במשבר הנוכחי בין הבריטים לצרפתים בפרשת חובות בריטניה לשוק המשותף: "עלבון זדוני צרפתי לגברת תאצ'ר".

מצרים במישטר השוואתי נוהגים לומר לתלמידיהם שהעיתונות משקפת את הריבוד החברתי במישטרים דמוקרטיים. מנקודת-מבט זו מהווה סיפור ההצלחה של "חדשות העולם" סימפטום מאלף של המצב בשכבות רחבות של החברה האנגלית.

הוא עיתון קל מאוד לקריאה, סגנונו סנסציוני, כותרותיו צעקניות. כמעט כל הכתבות עוסקות בשערוריות-מין, בטון מתחסד ומוסרני, אבל תוך מסירת כל פרטי-הפרטים. מתוך 22 עמודים, מוקדש רק עמוד אחד לפוליטיקה (לכן מגוחך להשוות את "חדשות העולם" לצהרונים הישראליים), נחשאי חוץ הם נדירים ביותר. העמוד הפוליטי הוא אולטרא-שמרני, מוקדש בדרך כלל למלחמה במפלגת הלייבור ובאיגודים המיקצועיים. שישה עמודים מוקצים למדור הספורט שהוא באמת מצויין. עמודי הבידור, הקולנוע והטלוויזיה מוקדשים בלעדית לרכילות. במדור מיכתבים למערכת, אין כמעט בכלל תגובות פוליטיות. המיכתבים מרתקים, מבטאים מצוקות קטנות של אנשים קטנים ושמרניים. מר. ס. דורסט מתלונן השבוע במיכתב למערכת על החרפה שהמיטה עליו בתו. "כשבתי היתה קטנה", כותב דורסט, "הבטחתי לה חופה לבנה ומסיבה גדולה לכבוד יומה הגדול. לצערי, היתה לי סיבה טובה להצטער על כך. לא שאיכפת לי שנאלצתי

רוב הישראלים מעריצים את אנגליה. התיאטרון האנגלי הוא שם דבר בארץ. לונדון חביבה על כולם. לרוב חובבי הספורט יש גם קבוצה אנגלית אהודה. לעיתים קרובות נמדדים דפוסי התנהגות, תפיסות מוסדות או מופלגות פוליטיות לפני קני-מידה בריטיים. "באנגליה זה לא היה קורה", היא קלישאה מקובלת מאוד בחוגים פוליטיים ואינטלקטואליים בישראל.

אין ספק שעיתוני האיכות הבריטיים הם הטובים ביותר בעולם. סאנדי טיימס, ניוסטייטסמן או הגארדיין מספקים מידע מדויק בשפה עשירה וקולחת. הניתוחים

נאורים ועיתורי דמיון, מאפשרים גיבוש השקפת עולם ותחושת לעתיד. הם מהווים ניגוד גמור לעיתונים הפור ליטטים האמריקאיים, עיתרי המידע אך רדודי הפרשנות. רק לעיתים רחוקות מגיעים ישראלים למגע כלשהו עם המוני העם הבריטי, פועלים, סקידים קטנים מחוסרי עבודה, או כורייפחם. לעיתים קרובות תוהה האינטלקטואל הישראלי המגלה עניין בהווית העולם כיצד בוחרים מיליוני פועלים במפלגה השמרנית. מהיכן תמיכתם במרגארט תאצ'ר, או בשר-האוצר ג'פרי הא, שהתקציב החדש שלו היה חמור מכל מעלליו של יגאל הורביץ. הוא קיצץ בתקציבי הרווחה ללא רחם, פגע בשירותי הבריאות המולאמים, הן עשרות בני-נוער לגדול ברחובות ולהצטרף לכנופיות הפשע בערי התעשייה והקיט. קיצץ את מטה לחמם של מיליוני פנסיונרים בכל רחבי בריטניה. סקרים מהימנים מצאו שלפחות שליש מחברי האיגודים המיקצועיים הצביעו עבור השמרנים, ורוב עקרות-הבית מכל המעמדות עשו בדיוק אותו הדבר. החלטתם להצביע עבור השמרנים עלתה להם השנה ביוקר רב, והיא לא נבעה מעיון מדוקדק בניו-טייטסמן הסוציאליסטי...

שערוריות מין. קשה להאמין, אך העיתון הגופץ ביותר בבריטניה איננו אלא ניוז אוף דה וורלד (חדשות העולם). מדובר בשבועון — השבוע יצא גיליון מיספר 7110 — הנמכר ב-6 מיליוני עותקים. לפי הערכות של מומחי תיקשורת קוראים את הניוז אוף דה וורלד כ-20 מיליון בני-אדם, רובם ממעמד הפועלים או המעמד הבינוני הנמוך. העיתונאי הבריטי אנטוני סאמפסון, מחברו של רבי-המכר הרציני והיסודי אנטומיה של בריטניה, נוהג לומר שהניוז אוף דה וורלד משתמש ב-5000 מילים בלבד לעומת 250 אלף בגארדיין. ייתכן שיש בכך משום הגזמה. הבדלים כאלה לא קיימים כלל בישראל, ולכן יתקשה הקורא הישראלי להבין שהאנגלי בעל השכלה קצת למטה מהממוצע אינו מסוגל כלל לקרוא את עיתוני האיכות הבריטיים. ה"ניוז", לעומת זאת

דבי פרייס
"כן" לאביה המנוח

לשלם 1200 ליס"ט עבור החתונה, אך מכיוון שבתו והחבר שלה היו ביחד כבר יותר משנה הייתי מעדיף לקנות להם רהיטים. אשתי ואני קצת שמרנים, ובקושי הסתרנו את פנינו הסמוקות בטכס. אני לא מקונן על כך שהם היו בחטא(!), אך היה עליהם לחשוב גם על ההורים."

מערכת ה"ניוז" מגלה סימפטיה ואף פונה לקוראים לחוות דעה בנושא...

וידון מרשרש. הכותרת הראשית וסיפור השער אינם אלא וידויו של רון באודן, שתרם את ליבה של כלתו המתה לבית-חולים לונדוני. "מדוע נתתי להם את לב כלתי", זועקת הכותרת. כותרת-המישנה היא ממש קלאסית, "זה גורם לי אושר שהיא עדיין עושה טוב לאחרים". שאר הסיפורים בעיתון הם בדרך-כלל יותר פיקטיים. שני העמודים המרכזיים מוקדשים לסיפוריה של הרקדנית אנג'לה סטיילס, וקיללת השטן! בחמישה מיקרים שונים קיללה אנג'לה את שונאיה.

ג'ון מילס
שובר לבבות מליגה גימל

העולם השלישי:

עוני

כמקור לעושר

באחת הסצנות הבלתי-שכוחות בסרטו של ג'ון שלזינגר, יום ראשון הארוך, יושבת כל המישפחה הליבראלית בהרכב מלא, כולל מאהבה השחור של בעלת-הבית, מול מקרר ענקי. מעל המקרר תלויה כרזה קודרת של חברת הצדקה הבריטית אוקספארם, הקוראת לתרום למען ילדי ביאפרה הנמקים מרעב. במרכז הכרזה מצולם ילד שחור, גפיו דקים כגפרורים, וביטנו נפוחה מרעב. ואז פותחת בעלת הבית את דלת המקרר, ומיטב מוצריה של חברת השפע נחשפים לעיני הצופה הסקרן: גבינות צרפתיות, קאבייאר, נקניקים הונגריים, בשר אדום לטטיקיים, יין.

אייאפשר היה שלא להיזכר בסרט זה השבוע, כשהופיעה רשימת סיפרי האביב בעיתוני-האיכות הבריטיים. הרשימה באמת מעוררת קינאה. שורות שורות של שמות טעמים חדשים, ממויינים לפי נושאים, מתאימים לטעמו של כל קורא, מכסים כל שטח התענינות אפשרי.

במדור המיוחד לפוליטיקה עולמית בולט ספר חדש הנושא את השם המבטיח: בתוכני העולם השלישי — אנטומיה של עוני.

המחיר המרשת על הקוראים המגלים עניין בדלותם של אחרים הוא 14½ ליס"ט, או כ-1,300 לירות ישראליות!